

מורכבים הופים של המפגש הקבועי יוצרים את החוסר המוצהר. אולם, התנהגות היא, כי קיימת בכל הקבוצות רמה נוספת המצויה מתחת לפני השטח. מתוך ניסוח דאגה אספקטים משותפים ומוסוים אלו של החיים הקבוצתיים, מוצג במאמר זה "מודל הקונפליקט המוקדי", תוך התייחסות לסיכנות אלו-הם מגיעה הקבוצה במהלך עבודתה, ולתפקידי של המנהג ביצירת הפיתוחות.

קבוצת טיפול, בה אין המנהג שולט בתוכן או בהליך, יתקיים מפגש באופן רגיל. כשהמטופלים מתכנסים, ישנו פרק זמן של שיחה בלתי רשמית — אולי על אירוע כלשהו מהמפגש הקודם, אולי על חוויה שעבר משהו מאז המפגש הקודם, או על התחשיות חיצוניות ניטראליות כלשהן. מספר שורות עשויות להתקיים בבת אחת כשהמטופלים משוחחים בנוגות או בשלשות; אחד או שניים עשויים להתרשש. השיחה עשויה להיות כללית. האווירה יכולה לרמוז על דבאון, מופת, ריחוק, או ידועותיות; ואי לפי אות מסוים — אולי עגורת הדלת, או הנעת המנחת, או משיט השיעור המיואה כי הגיע זמן ההתחלה — "מתחילי" המפגש.

לאחר המסקה קצרה או שתיקה ארוכה יותר, נאמרת הערה ראשונית. יתכן שהיא משקפת עניין אישי כלשהו, נוגה מסוימת למפגש הקודם, או התייחסות מסוימת לשיחאצות העברית. הדובר עשוי לכוון את דבריו אל המטפל, אל מטופל אחר, או אל כל המפגש. לאחר ההערה האנונה באה הערה מספר, העשויה להזדהות קשורה לעתה הקודמת, או במתי קשורות. אם היא קשורה לקוטר הקודמת, היא מוחה נגובה לנשא דהנך. יתכן גם שהערה אינה קשורה לתוכן המאמר, אלא עלדה על ידי האמוציה של ההערה המקורית, ללא קשר לתוכנה. היא עשויה

Whitaker, D.S. & M.A. Lieberman
 © 1964 Atherton Press, N.Y. and Tavistock, London. Whitaker, D.S. & M.A. Lieberman, "A Focal-Conflict Model", *Psychotherapy through the Group*

לפי חקיקתם זו, המרכיבים הנמצאים של המפש יוצרים את החומר המוצהר. מרכיבים אלה כוללים לא רק תוכן, אלא גם ההתנהגות לא מילולית, מוצהר קצב, רצף ודפוס התייחסות. פיק זמן תיסס, שבו הכל מנסה לזיין, חוזרו מרכיב של המפש כמו שהיהו פיק זמן של שיחה שיחתית או פיק זמן של "יחוד" מיוחד אף ורטואלית של צלח של אחד המסופלים. זים שיחה, שבו התיסאות משג צדד המספל נחומס פנינים, הוא מרכיב של המפש, זים שיחה, שבו שיחה שבו מסופלים זכרים ונקבות וישבו בצדדים המנוגדים של החדר, ההנהגות לא מילוליות — הסתכלות של הרצפה כאשר מדברים, ניזון הזכרים האופן גלברי אל המכונה, או עיסוק שריר זה בזה — הינם מרכיבים חשובים גם הם. אנו מניחים כי ממתח לפי חשית, קיימות בכל חקבנות רמתו שונות. שקשה לזלוני, שבוו הניזון המוצהר רצף האופן, היסי, גל עקביות נמתית. כאשר המבנה מדברת על משהו, ניזון לתוכו כי זה כל מה שקורה. בדוגמאות שהוצגו לעיל, קבוצת אחת דברה על ארכיטקטורה וקבוצה אחרת על מדיניות הקולני. ברם, אצלנו כאשר היסויטואציה הקבוצתית מורכבת משהה שדינה עקבית לכשילעצומה, אנו מניחים, כי קיימת רמת נוספת של משמעות, שכן אפילו בקבוצה זו, מחרשיים הן המסקנה מתרחשת, פירושו להחמיץ הזכר חשד של היסויטואציה, רמות ססיונות הן המפוצות ביותר בקבוצות של המסופלים החולים ביותר, בהן יש יכולת מנעה יותר לקיים עקביות בזמן מפגשי גלוי. אולם, גם בקבוצות שאינו טיפוליות, ניזון לפגשת באותו חומת.

המסופלים אינם למשעות הסמניה של החומר המוצהר. מנקודת השקפתם של המסופלים, הוויחיה הוא על ארכיטקטורה או על מדיניות הקבילה לקולני. אך צפה מצוי עמדות, שבה הוא יכול לתפוס את הוויחיה הססיוות. בזוג ניזומה "וויחיה" את הוויחיה העיקרית, היבטים של המפש הריאם של פני חשית שוונים, סומרים, או חסרי משמעות, המביים לעקביים ולגלבי משמעות.

חשקה זו ניזומה, כי המרכיבים המוצהרים הרצופים של המפש, קטורים בקשר אסוקרטיבי וזי הם מניחחים לישות הוויחיה ביסויטואציה של האן והמפשי. כל מה שאמר בקבוצה, נראה כמפלגה לא רק על ידי עיסוקיו המניחים השיניים של המפי, אלא על ידי היסויטואציה הפרדואלית של הוא מצא עצמו. מתוך כל הוויחיות, הדיאגות, החיסיים והסודות האמניים, שהמסופל עשוי לבטא מתחיל

לבה המבנה קשר כלשהו עניסד מוסדם יאזר בהיסטוריה המבוצרת. הריה רודפת וצורה והיחיה מתפתחת. עשה עקבות מוסימת משיחה, כך שניזון לתאר את הקבוצה כמי משמעותית "עלי" משהו, מהי עמי, עשית הישחה למפד למתקת, חלים שינויים סמאומים בטשא, נמלות לנדד שדלחה ועוליס מרכיבים לא הוויחיים. מצב הרוח עשוי להשתנות, וכך גם קצב הדין ומיקוב. מסופלים מסוימים עשויים לזרז רבות, ואילו אחרים מנע מאד, פעמים, המספל אפטרף לזיין, כבונו את קבוצתם לאים אחד או אחר. הקבוצה ככללה, הוא עשוי להציר על מצב הרוח של המבוצרת, או אופי הארכיטקטורה, או על בעלי של מוסות, חלק מהחירות "הוויחיה לארבו" בעבוצה. ביולוי איש לא שפת אותו, אחיות נבנות והצרות ולמות ונושאים דומיננטיים. המסופלים עשויים לבטא רשות, כנו: עניס, חשי, עצבות או עליונות. חלק מהחירות והעמידות מבוטאות פוליס; אחיות מצאות את ביטויין בהתנהגות לא מילולית, ודסיים מסוימים עשויים להופיע מונומים על מי שולף, מי מרשיע, מי מידבר עם מי, וזי מביט אלו רשות. לאחר כמתית השעה של אינסיטואציה מורכבת, המספל יאזרן שצבר תוכן והקבוצה תתפרז. היא תשוב להתבטב מספר ימים אחר כך, למפש ניסוף.

מה התרחש? אנו מניחים כי השונות הנצפת מתחיל מפגש של קבוצת טיפול מוקדמת רק לכאורה, אך אינה אמיתית, וזי המרכיבים השונים הרבים של המפש "מתלכדים" סביב סוגיה בסיסית כלשהי. למשל, המפש הראשון של קבוצת המאוסים הנטייז בשותפות ארבות מניחות, פרק זמן קצרים ומותקנים, בהם חסונו המסופלים את חוליותיהם מניחות, אך נמשך הוויחיות מלתייסיים לציטויות בת הפסיכולוגיות, ופיקול זמן מילוי חיים, בהם זנו המסופלים פארכיטיסיים לציטויות חחולים, ותיחים שהם עצב הובס והאם נבנה על קרקעי ניצה. כי מיתם, סקריבים המייחיים כי כולם מתניחחים לעצבות מסוימת, משרופת, ביחס לחשמה קבוצה ודאגה ליכולתו של המספל להיחיו. בדוגמה אחרת, קבוצה של מסופלים שנימשה זמן מה, נאמר שהמפששיל ונחשק בשל המשת של המספל. הם איתרו לו בחמימות בולוי עניס, חשעלנו ממנו בואתי המפש, וזנו לתר פגבר ויזר ובלקת מית בוחס לחללית קבוצה לקיימו ביסוס למדיניות "וירקני" הסתייגוים לאחר סיום חשה הראשונה. שוב, מרכיבים אלה יוצרים עקביות, אם מניחים שיש כולם מניחחים לתחושת ביסויית משרופות ביחס למפדה הקרובה מהמספל.

הנראה, ששים ששים אינו יכול להתאמה למה שמצוי באופן ברור מודע בעמקיהם
 נפש. אם, מאידך נביא, ניתן להתייחס, אם היא תאמת את הפטירה הנבלי
 מידעת של חבר אחר, ואז אולי, אז של השלישי, אזי בהדרגה, תפס הנשוא,
 ונבט נכונת הלא מודע של הקבוצה.

החשקה על הסיטואציה הקבוצתית אשר פותחה עד היום, מוסכמת בהלדו 1.

התנהגויות אשיות רעות, קשורות בקשר אמונאיטובי ומתייחסות

לעיסוק בסיסי משותף ביחס לסיטואציה של הכאן והכאן.

הלדו 1

אנו מתייחסים לאספקטים הסמיים המשותפים של הקבוצה בנוגחים של כוחות
 וכוחות נגדיים, במיוחד אלה הנעגים לדתפים. למשאלות, לתמות ולפחדים
 המשותפים של המטופלים. למשל, בממש המונח בפרוט המשור הפרק, על רכזים
 פזורים לכך שרבים ממטופלי הקבוצה, רצו להיות יחודיים ולהיטעא בקשר מיוחד
 והדוק עם המטפלים. בד בבד, הייתה מודעות לכך שהמטופלים האחרים לא יתירו
 זאת וזאת עלה, בעוצמה רבה יותר, פחד שהמטפלים יענישו אותם אם יתסכלו לבסוף כי
 כלשות. בהמשך המשע, חישש המטופלים מסוימות. ניתן להצביע ממש כוח,
 כולם היו דומים בתחוות שיתיות מסוימות. ניתן להצביע ממש כוח, לאור של כוח
 המשאלה לקשר ייחודי ונמשע רצון עם המטפלים ורוח נגוד של הפחד מפני קמפח.
 המשאלה והפחד יוצרים כוחות מנוגדים: הפחד מונע מביטו ישיר של המשאלה ואף
 להרה בה. לא ניתן לפעול למצילי המשאלה ולשיקוף בו בזמן, לא ניתן לוותר
 לגמרי על המשאלה, דבר המבטור את הפחד.

המטופלים זו יוצרת ממה מפורט. המטופלים מוצפים ברגשות וברחמים
 קונפליקטואליים חזקים ולתפסים. במקרה הטוב ביותר, עשומים דחפים חזקים
 מפעלים לחץ. ביים המטופלים אינם יכולים לנטאם או להכריז בהם, בסיבות אלו,
 מנסים המטופלים למצוא דרך לשלחי לפעל בשאלותיהם ובמחדים הניתנים
 כי בולגים המטופלים. בודמה דלעיה החישש אחר דברים משותפים והחסימה מסוימת
 בקבוצה. יעלה להיראות כנסיון למצוא דרך כלשהי לחקל על מחדים.
 כאילו היו המטופלים אומרים: "אל תנעשו לנו, אל תנעשו לנו, אל תנעשו לנו, אל תנעשו לנו".
 מוכיח, כמובן, מפרון כוח אינו יכול להיות משפך באמת. החיל הוא וכל יותרי
 על המשאלה, אולם, הוא יכול להפחית, וניתן את החדרה.

ממש קבוצתי, מה שהוא מנסא במעל מועלה ליל ידי אויף הסיטואציה. יתרה
 מכך, הערה נתיח לכלול מספר מרכיבים, ואחרים יצבו עליו באופן סלקטיבי.
 פרט ישנו לעיור הערה, הכוללת חצי תריס מרכיבים. כאשר אחרים נקשרים
 לירבו האנשים ביותר של הפרט, הם ינובו להיבטו מסוימים והתלמו מאחרים.
 הרכיבים אלהים מתייחסים ועלילים בנוים, רלוונטים בדרך זו או אחרת למטופלים
 האחרים, והתפלס להדרה לעיסוק משותף. לפיכך, הוינט הרכיבים לקבוצה על
 הערתו של הפרט. מחדר על ידי הודד בה ממצים אלו המטופלים האחרים לדוגמה
 בקבוצת מאושים. סיפור מטופל על אים שלא הובן הולכה. כאשר השמט מלה
 "אינטימי", היה ידוע על היתנה של דאגה אישית של המטופל, אשר התנגד מרד על
 מחשבותיו המיוות. אולם, הערתו של מטופלים אחרים פיתחה את התיבט של "לא
 חובן כהלכה" והתלמו מהאספקט ה"אינטימי". אנו מניחים, לכן, ש"ריות "בלתי
 מברך" הוא דאגה משותפת וכי סוגיות ה"אינטימי" לא הייתה דאגה משותפת.

תוכן המפגש לא משנה עד כמה הוא נראה מרוחק, מתייחס לתחשיות ולחשים של
 הכאן והכאן, המטופלים המסורדים כשירותו של הארכיכריסטי ומרוחקו
 של הבוגין, מטייבם למעשה מיקולתו של המטפל ומשצומת. המטופלים המתלולנים
 על מבחלי הקופי ה"חזקים" את הסטודנטים שלהם. לאחר השיר הראשונה,
 מנסאים למעשה, טיחה כלפי המטפל הדבר נכון גם למרכזים אחרים של המשע,
 פרט לתוכן המוצהר. התנהות לא מילולית, כמ סידורי הישבה בהם מטופלים
 זכרים ונקבות יושבים בנפרד מנוגדים של החדר, עשויים לשקר דאגה נוטה למעט
 הסיטואצואל קבוצתי. מישור זה דמוס התנהות קבוצתי, שבו מטפלים לנסות
 אחר שלעט, עשוי להיות שואחים שמתמשים בו כדי לחנן על עצמם במחורח
 לרשותם. שחקנות דוה לו של Henry Estel, אשר השומש בבניה "מוח קבוצתי
 משותף" (estel group session), בהתייחסו להיבט הסמוי המשותף של החרלד
 לקבוצתי: "התוכן המוצהר של דוגי הקבוצתי, עשוי לחקוף, למעשה, כל נושא הם
 עשויים לטוס בהסתייגות, בפוליטקה, בפוליטיקה ואפילו בסיכולוגיה". אחר
 ההתהות המסיבית בכל עבודה פסיכולוגית עם קבוצות היא, שללא קשר לתוכן
 קבוצתי משותף, אולי אין קבוצות מודיע, אך הקונת את התנהותם, בתחילת כל
 מפגש. ישנה תמיד בדיקת מסוימת, כאשר חבר קבוצתי, מתייחד לחף חבר, מעיז
 נוסח זה או אחר. בדרך כלל, הערה של חבר אחד אינה נלקחת על ידי כלום, בכל

4

רצה האזרחים השונים המתרחשים בקבוצה, יכול להיות מושג קונפליקט סגור שדווקא והקונפליקט המוקד קבוצתי) המורכב מדף או ממשלה (המגיע המפרט) המונח על-ידי פחד נלוו (המגיע הדיאקטיבי), של התייחסים של הקונפליקט המוקד הקבוצתי מהיחסים למסגרת העברת הנוכחית.

הירדן 2

כאשר הם נוצרים במני קונפליקט מוקד קבוצתי, מכוונים המטפלים את מאמציהם לקראת ייסוד פיתרון, אשר יפחית חרדה על ידי הקלה על הפחדים הדיאקטיביים ובו בזמן, יספקו, במידה הרבה ביותר האפשרית, את הדחף המפריע

הירדן 3

אין של מפגשים חוזרים זה לזה, בקונפליקט המוקד הקבוצתי חשוליה בהם. גם כאשר מעורבים הגוש דומים, הם מנסוים בדרך ייחודית. הפיתרון לשון אין הוא להיות שונה בדרך בה הוא מתמודד עם מחד המטפלים ובמידה שבה הוא מספק ומסמו את המגע המסמיע. הדוגמה שלחל מלדמה חלק מוויריאיות את.

בקבוצה של מטפלים חיו של גברים צעירים סטיוואריים, הופיע מספר אינדוקציות, אשר בוטאו באופן סימבולי, לטיה כלפי המגמה בשל חיסר הכוונה, למשל, המטפלים חלקו עלותה חיו לספרייה המקומית: שיטת חתוק גשמה באדרלמוסיה, דבר לא היה מיועץ והספרים לא שיינו. בו בזמן, רמזו המטפלים לפחדים של נטישה והשטות מפני הגיבות אפשריות מצד המטפל מטפל אחד דיווח על זכרון מוקדם, שבו הוא העמיד את רצונו כבוד רצון איתו, אשר אימרה לעור, אם לא יעמד לרצונותיה.

המטפלים דיווחו גם, שלאחר המפגש הקודם, הם דנו במצב הנוכחיים והחליטו לדבר קודם, במקום לשאול את המטפל באופן זה, הם בוטאו כעס מוסווה כבוד המטפל, כמו גם הופיעו לדי-רשתי המומיות של המטפל, שהם, ולא הוא, יספקו את הניוון. מפגש זה סיכם כדליל:

בייטון לחסר את הדיכוסים המסויים המשותפים של יוי הקבוצה, אימצנו שפה

תיאורית, המשתמשת בנוחי המפתח, "קונפליקט מוקד קבוצתי" (active group conflict, "מגע קבוצתי", (assembling motive) "מגע דיאקטיבי" (latent motive) של הפיתרון" (solution). אירועי מפגש הקבוצה הדיאלוגי, מומגעים במונחי של קונפליקט סגור שדווקא המגיע מאיטיות המורכב משני מרכיבים (1) מגיע מפריע (משאלח) (2) מגיע דיאקטיבי (פחד). שני מרכיבים אלה יוצרים את הקונפליקט

המוקד הקבוצתי. הנוחי "קונפליקט מוקד קבוצתי", מסכם את מאפייני המפתח של חשקם על עז קבוצת, בהצטרף על כך שהמוגע המגיע והמוגע הדיאקטיבי נרתיים בקונפליקט, משמעים בקבוצה שעלם, ומתוירים סוגיות מרחיבות את האירוע המטפלים. פיתרון קבוצתי המוקד הקבוצתי, ניתן לראות נסיונות אנרגיים למצוא פתרון. פיתרון קבוצתי מייגע פשרה בין הכוחות המנוגדים; הוא מנוון בעיקר לזקקה על הפחדים הדיאקטיביים, אך מנסה גם להביא למריב השיעוק של המגע המגיע. כך, יתכן לראות את המפגש הקבוצתי, שולוח, באמצעות הדיכוסים רחב, השיעים זה, אשר נופיע במהלך הספר כדי לסכם סיטואציות קבוצתיות מבוטאים של קונפליקט מוקד, משתמש בסימן "x". כדי לציין "מנוון ל" או "ינתון בקונפליקט ע"ש".

מגע דיאקטיבי

פחד מביקורת ונזקקות מצד המטפל

x

מגע מפריע

רצון להיות ייחודי ולהיבחר

על ידי המטפל לשם קבלת שיפוח

מתרח

פיתרון

כולם אותו דבר

ניתן לראות המשגה זו על הדוגמת הבסיסיות המשתמשת, באמצעות שני הדיכוסים, דליל:

שלו אחת עם חדר המלצחה וסופר על התנסות שבה חשדת היות כל כך אוטו דומטר לעילוי, עד שהוא הספיד חלק מסוף השבת שיעל.

נעיתים ניתן לזהות את האירוע המאיר, אשר מעורר קונפליקט מוקדו מסוים. עם למשל, בקבוצה של מאושפזים עם בעיות פסיכוסומטיות, אחד המטופלים, עם קשיים והחששות גדולים, הודח בנד שהוא מסוד ומן רב מכל שקבו אחיו ותקפו אותו. בין ממש זה לפה אחיו, אחד המטופלים האחרים בקבוצה, ניגש למטופל זה מאחור, תפס על הכתף וביבוקי "אתו באומר, "היני, מישור עשק אחריך", ללא ספק, היתה זה האירוע המאיר, למה מקוד בממש כאן. קורבו ה"בדיחתי" הזו, לאחר ההחלטה בשלילת מצד אחיו, פנה אל המטפל: "עשה דעתך על אדם הפוגע באדם אחר עם דברים שאמרו סאן: איך חשב שאין לאפשר אחת?" הוא כמו האחרים, נמנע מלהזכיר שמות אף המשך ללחץ על המטפל לננות התנגות כות. הפגישה מוכנה במנוחה הקונפליקט המוקדו הבא:

אירוע מאיר

בין המטופלים, הפרד של סטודנט קבוצתי סמוי, על ידי אחד המטופלים

מניע ראשי

X חש מפני רגשות אשמה בגלל הלשון

פיתרון

לגרום למטפל לנטא רגשות נעים ולקנות אמנעים

מניע מרכזי

החששות מעט היסחיות כלפי מטפל אחד

הדחפים והחששות המעורבים בקונפליקט המוקדו הקבוצתי, מוקדוים סוקרי למודעות המטופלים. אף שצופה חיצוני יכול לזהים את הקשר שבין ההתייחסויות רסמויות לראת משותפת, הרי לפיר המצוי בחדר הקונפליקט המוקדו, אין את

מניע מרכזי

X סטייה מכלי המטפל של המטפל

פיתרון

לירקבו יחד ולכנסו היענות מעשה

קונפליקטים מוקדוים, שבהם המניע המרכזי מעורר סטייה משותפת סטייה כלפי המטפל, הם, כמובן, לא בודי שגורים. החששות האלו מבוטאות בדרגים רבות, תלוי באופי הקבוצה ובהרכבה. למשל, בקבוצה של מטופלים מאושפזים חליקים בסכיזופרניה, הנתחש הדוב הבא:

ביל הגיב לוחחייסותו של לסיס לבעיותו באומר: "יש לי בעיה דומה. כאשר יש כל בעיות משפחתיות, אתה הולך לירשיות, והם לא רוצים לעזור לך כללי. הוא דובר מניעה במנחה, ואת, סופר על הב שניון לכיסא חשמלי על שיד. הוא זיקן עצמו ואמר: "אלא, הוא מסס קיבל זאת על משור המור יותו". הוא התלונן שוב על כך שכל פעם שפה לעזרה "הוא לא סופק". לירי הסכים: "הוא עזק - אין פרספקטיב".

בקבוצה זו, מטופל יוזן נירטיים, החששות דומת בוטא במסותים שונים: היריה השכמה מסרומת, המניעה עם הקניינים נבא היא, שום תמיד ציפי מפקדויהם לחששות דברים, שום פחד לעשות פענפנס. ניר אמר שהקניינים "לפדו שלא להננות אף פעם את נבס לקפדויהם", והם אמר שהוא הניר מקדו נבו מהרג קציץ על ירי אחד מפקדויה, במהלך קיד, הפקוד שמועל לא נמצא ולא חיינש מישים שהלחיו כי תקציץ מהרג על ידי האויב.

בקבוצה אחת, שולחת מורכבת ממטופלים שאינם פסיכוסטיים, ונטפלו המטופלים לחששות: היו חלונות משותפת מבית החולים, כדי לכנס נעם כלפי המטפל על אודות הסד משוער: היו חלונות משותפתים על קפסולות המטופלים, במיוחד על הצורך לעמוד בנור כל כך הרבה זמן. בטי סיפר שאחר לקנות, משום שהוא איל בקפסולות, אך יוצר את, "יש לא שאיר להם, הם לא רוצים לתת לך את זה". אחרים אמרו כי הם קיבלו מסיפק אכל, אך הוא היה תמיד קר, גרוב אמר ש"המטופקו הנתדוה"

גלויה לשתאר נאמנים לפיתרון. לרוב, הבקלה מורגשת, וחלק מהמטופלים מצוינים באמצעות הודאה שבשיתוף, שום לא יפריע. פתרונות עשויים להיות שונים זה מזה בדרך שבה הם מפעילים פוטנציאלים המקושר להם. חלק מהפיתרונות מותרים במצבים הריאקטיביים; זה יכול להשתנות מראש לכל כך משמשתוהם. שום מאמצים פיתרון הממומון עם פחדים על חשבון סיכון המשאלה המקושרת. למשל, הפיתרון "יכולם אותו דבר", נוסד בנוגה לקונפליקט המוקד הזה; "רצון להיות ייחודי ולהיבחר על ידי המטופל בקלות סיפוק מיוחד", לעומת, "ספח מקומה". פיתרון זה יעיל במהלך פגישת גלגל. הוא הפיגור את המוד מפני קבוצה על ידי גניית המשאלה לקבוצה עם יחסים מספיקים ייחודיים עם המטפל. פיתרונות אחרים מחלישים את הפחדים הריאקטיביים, אך עדיין מאפשרים סיפוק או ביטוח מסוים של המגיע המפגע. הפיתרון, שבו התלכוד המטופלים יחד כדי לנסות היענות כשעת, היה מן הסוג הזה – הוא הקל על פחדו הנטישה או החרויה, ובו בזמן, איפשר ביטוח מוסווה של שניה כלפי המטפלים. במקרה זה, הפיתרון איפשר ביטוח מוסווה במקום ביטוח ישיר של המגיע המפגע. בדוגמאות אחרות, ניתן לראות פיתרונות המשמחים את המודים, ובו בזמן מתורגמים ביטוח ישיר של החרף המפגע. המאמצים התקיימים של הפיתרון התקניצתי מוסכמים בהיגדים המאים:

- 4 הדגדג
  - לפיתרונות מוצלחים שרף תכונות: ראשית, הם משותפים; חתרנותם של כל הכרבים עקבות עם הפיתרון, או תופסה על ידי. שנית, פיתרונות מוצלחים מסתירים פחדים ריאקטיביים; פריטים חוזים חרדה רבה יותר לפני ייסוד הפיתרון המוצלח ופחות חרדה לאחר ייסודו.

פיתרונות עשויים להיות מביטולים (fixed) או מאפשרים (flexible), באופיים. פיתרון מגביל מכון בעיקר להקלת הפחדים, והוא עשיר זאת על חשבון סיפוק או ביטוח המגיע המפגע. פיתרון מאפשר מכון להקלת הפחדים, ובו בזמן, מאפשר סיפוק או ביטוח מסוימים של המגיע המפגע.

חוגג 5

הפריסקפטיבה הזו. בניסיונות מסוימות, עשוי המטופל להפוך למרע, או שיסייע לו להפוך למודע לחוסרת אלו. יחד עם זאת, האמן רגיל, ובנויחד בפרק הזמן שבו מופיע הקונפליקט המוקד, המטופלים אינם מצויים בעושה המאפשרת להם להכיר באופי המגיע המפגע או הריאקטיבי. זהו פיתרון שונה באופיו ממגיע מפרע או ריאקטיבי: הוא מתבטא, בדרך כלל, במרחים ישירים יותר וקל יותר לצפות בו. המטופלים עשויים להיות מודעים לתוכן הפיתרון, והם שלא סביר כי הם יתפסו את שיבוטו לקונפליקט המוקד הביטוי. לעתים, מתפתח בין החברים מאבק, שבו הפיתרון המומנש באשר קורח הדבר, אנו מתימקדים בקבוצה מנצחה במבט של "קונפליקט פיתרונות" (conflict resolution); פיתרון אחד מקובל על רוב המטופלים, אך אחד או שניים נלחמים נגדו, או מפגינים חלופה סותרת. כאשר מתפתח סיטואציה כזו, על הקבוצה להתמודד עם מטלה חדשה של פיתרון הקונפליקט הפיתרתי הקבוצתי.

ניתן לסכם וריאציה זו כדלהלן:

מגיע מפגיע	X	מגיע ריאקטיבי
קונפליקט		
פיתרונות		
קבוצתי		
פיתרון קבוצתי	X	פיתרון הליפי
פיתרון		
קבוצתי		
מחוקק		

פיתרונות עשויים להיות מוצלחים או בלתי מוצלחים, כדי להיות מוצלח, על הפיתרון להתקבל מה אחד ולהיחלק על החדה. אחדות הודיע הכחזית, שכן אם חבר אחד אינו מוכן לקבל פיתרון כמו, "יכולם אותו דבר", הפיתרון אינו יכול להיות אפקטיבי. אם חבר אחד מתנגד למקס מחמספל לשפוט נגד מטופל סוטה, הוא צמריך לפיתרון: אולם, קבלה מה אחד, אין משמעותה שכולם צריכים להיגע נבונה

בגבית החליטים, או דברים שקורו בקמפניה. היא הצגה את ד"ר א. והפרוזה על לוח

הגוי המציאות. פתוחה כזו מציעה מבנה מטעם, אולם היא משדרת למטופלים שהם מצוינים לחינוך

לקבוצה ולקבוצת אחריות על קביעת תכני המפגשים. קארל אמר שהוא יייסד קבוצה "קבוצה", בכך שישאל את ד"ר א., איך יתכן שחשיעה

שזה נראה כאילו היא שיקרה אותו עם ספקן ביצירה, ועדיין הוא הוא נראה כל כך טוב שיקארל חשבוש מהנה "עצמו", הוא הפנה את השומע הרב להצגה ולסכנה

הסופיסטיקאלית שהבעות: בהערתו גוון תוקפני ומיני, כאחד. היא ממקדת את השמעת

כזו הקבוצה באופן מיידי במטפלת החדשה. הוחמה שניקה קצרה: טים אמר: "זו הוחמה חממה בלשון סגור החר", וכל הקבוצה

צוקיה: קארל אמר כי אישיות עושה הרבה מהחמה משוערת, וגם טים העיר משור על

שיעור אישית. מרגיש תונה על אישיות של קארל, בכך שאמרה שעליו להחמיא לה

או לשער אותה לעשות את התיקונות. כלל החראה, קארל צוק והקונטרא אכן הוחמה מצאה, שכן הקבוצה חשתתקה לרגע

בדומות, הוערת של טים שיהיה את המחה בקבוצה על ידי הפיכת התיכונים

העניינים והמחשבותים המפגש של קארל, נלקחים: קארל הוריש אז צורך לחזור בו

מומכריביבים העניינים של העניתי, על ידי השוואת ד"ר א. לאישותו, לטובתה של ד"ר

א. התקפתה של מרגיש, מרגיש מספר מוקדים פורסיפטיאלים. אך קשה היה לאתר

הקונטרא וזו על המשפט. הופיע מספר מוקדים פורסיפטיאלים. אך קשה היה לאתר

בחינוך ד"ר הנעי הקבוצה: הוחמה מניח ישרה אל אחת המטפלות: כחזו בה, הן

אין מניחים ששם הזמן, ניתן ליצעת בעלייתו החדרנית של קונפליקט מוקדי

קבוצתי. יחד עם האמצעים לנווים לעזור את הקונפליקט. מישות, במהלך פרוץ זמן,

שבו מבקרת הקבוצה למנא דוד מסורמה לטיפל בקונפליקט המוקדי חנוכי שלי,

מוצגים משם פיתוחות, בטרם מופגת פיתוחן, שהיו מקובל על הכל: ממשות

פיתוחות וטאמנסיים מתעלמים, בו שום נודים באופן מיידי: לאחרים נמצאת

ליסוף פיתוח המקובל על הכל. אין למצוא שחלקי זה יושלים בממש קבוצתי. מופיע

שבו ממש היוי הוחמה נוחה אך שיריותית. סירתו של ממש מסוים מנצאת, בודדים

רבות, את הקבוצה וטונה חתה שלטונה של קונפליקט מוקדי מסוים. מבלי שהיוש

פיתוח מוצלח. סידרה של ממשות עשויה לטוב סביב אותו הקונפליקט: לעיתים,

כעורים מספר ממשות, בהם הקבוצה "משחשתי" פיתוח האישיות ומקבל עצות מאחרים.

כל אחד במרוך נתון ד"ר החשוב על פיתוחו האישיות ומקבל עצות מאחרים.

הוחמה המבססית בקבוצה טיפל בקולה להיות מונדרת כדלהלן:

הקונפליקט המוקדי הקבוצתי הוא הוחמה את כל התיכונים של הויונים שאמרו על

את התיקונות, שבה שלטונים בסיסיתאוצה הקבוצתית מניע מפרע ומניע

ר"אמסיבי. הוחמה מסתעמת על ידי פיתוח מנצח.

החיד 6
לא ניתן לצפות כי זוגמה בודדת תחיר את כל התיכונים של הויונים שאמרו על

ערה. אין להתייחס לזוגמה המפרטת שתוצג עתה, כאופיינית. פרט למידה שבה

המוני הריאקציוני — זהו הכוח השומר על המשאלה מפני התנועות — אינו ברור. כל מה שאנו יכולים לדעת הוא שאחד החברים, קארל, לא ירדו לאיש להישל טפס במשאלה זו. בכל פעם שממשורר מנסה להיות מיוחד, קארל מתעב. לא ברור מה שאר הקבוצה מרגישה בסוגיה זו. רובן שלא אופט להם; אולי אופט להם מאוד, אך הם נוטים לקארל להילחם את מחלמחם. במוני התאוריות הקונפליקט המזרחי, קארל מנציח מיתרון: "רובנו נרדה כולנו לרובים"; זה אצלו שהוא אומר: "ובוא לא נתן לאיש לנצח במחלות רות". אולם עדיין אין הוכחה כי מישור אחר נתפס בתחשבה זו.

טיס ומלווי נשדחה חברים ותיקים) התחילו לדבר על דר. י (פסיכיאטר), אשר הוחזר לו לשלב כנפוש, במשך מספר מפגשים, מבשר). הם התקיימו לזכות שורה לקבוצה בזמן, ביחס עלולת הטיפול הפסיכיאטרי.

אם מטיס כל כך רחוק מבנו, שמה המבט עשויים להיות יותר ממה שניתן לטפל בו. תחילה, שמה שואלים בתפקיד: שמה המבט הפכוברתי יהיה מיל ענד. בהם, המאייים האנטיאקטיביים של האליודה מציעים קו משבחה אחר.

הן טיס והן מלווי היו חברים ותיקים. באמצעות דיון בנושא שהיה חסר משמעות עבור האנשים החדשים בקבוצה, הם הציגו את החברים החדשים אל מחוץ לשדה ומקידו אותה בהרבה בין החישים לישנים. למורי בפרד מתוכן שיחים, ניתן ומקובל להתנהגות זו כהרצאה מניענת על תופת הטענה לייחודיות לפני כן, על הרבה טעם באופן אישי מישורוד לא כל לייחודיות. עשה, שני חברים משהים זו פעולה בנסיגהם לסיס מקום מיוחד משבחה. ניתן לראות התנהגות זו כפיתרון לקונפליקט המוקדי המתפת. ניתן להמשיג קונפליקט מוקדי כוח באופן זהב:

בניית קבוצה

הפרעה של מטופלים אחרים

מניע מבריע

משאלה קלווה ייחודי ולחבר
על ידי המטפלים בקבלת סיפוס
מיוחד

המטופלים אינם מוכנים לעשות כן וממסגרים את הדיון שלהם בתדרוקות, אשר יכול להיחשב כבטיסו מתוך יציגמבולי של התעניינות מניית.

מבמה של התפחדות בהתעניינות ורמים מיינים, נראתה מעולה, אולם המסחר ומשעשעיותו לקבוצה לא היו ברורים.

במפגש השלישי, קארל אמר שזוהי הפעם הרביעית שהוא נמצא בקבוצה, ומלווי אמר שהוא נכנע.

לכאורה, זהו מנעב פראמי הנכנס ומנסוק. אף שבחברים אחר, לועדה זו גם כן יש אבות של נצחה. מלווי רצה לזכות בהכרה או בתשומת לב מהמטפלות או ממטופלים אחרים, באמצעות ציון היותו מיוחד. הוא ציין את התבדול בינו לבין כל האחרים, ואולי בזאת הזדמן בשנית לקבוצה, כי שנים חברים ותיקים וחדשים. קארל תפס באופן מיידי את טענתו של מלווי לייחודיות ולעליונות. הוא התחרתי וירצה שידבר על חוליונה ברדמות, כי אם יש משהו מיוחד הראוי להכרה, הרי זה הוא ולא מלווי.

ציון הולדה שהיא היחה אלקלומוליסטית ולכן יש לה בעיות שונות מאלי של אחרים. קארל אמר: "יכולנו מברוח", אך טיס טען, כי אין זה נכון. בעקבות זאת התפתח דיון שבו ניסו המטופלים לקרוע להוצאתה של "התמכרות". קארל הציג שטים מכור לשינה. קארל אמר שאישו חושבת שהוא אלקלומוליסט.

ציון הולדה את טענה שלה לייחודיות. כבו מלווי, היא נשדחה באופן מיידי על ידי קארל, והתקיש כי כולם דומים ואף אחד אינו מיוחד. מנצין, שתמך קארל הוא זה המתקיש כי כולם דומים ואף אחד אינו מיוחד. אחרים בקבוצה אום מוכנים להסכים עמו.

במקרה זו במפגש, ניתן לשער כי מתפתחת סוגיה סביב השאלה, האם אנשים יזיג ייחודיים. ניתן לדעת את עמדתו הראשונה של קארל — הפצה — באור זה. בתחנה זו, קארל הרים עצמו כבורה, מתוך המון המטופלים והם עצמו כבולט; במיוחד, הוא הניח עצמו למוקד השיחה הלב של אחת המטפלות. מקודת ההשקפה של הקונפליקט המוקדי, עשוי עלולת מניע מבריע, המשב משאלה להיות מיוחד ולזכות בהשומת לב מיוחדת. אויבויקט המשאלה אינו ברור. עבור קארל, זהו המטפל; עבור מלווי, זהו, כנראה, המטפל (מדרלה מפיז); עבור ציון, זה פיתר ברור.

ויהיה זו יצירת חינוך של הקשרים בין החברים הוותיקים והוצאת החברים החדשים. מיקום יותר הוגן, שבקבוצה המגמה מרחוץ, אשר ישמור מקום מיוחד לחברים הוותיקים. זה אולי שחברים הוותיקים היו אומרים: "יאלו אחנו לא יכולים להיות ייחודיים ולזכות בתשומת לב מיוחדת כמרטנים, אך לפחות נתנו לנו להחליף יחד, כדי להוציא את אלה ששקורב באו". השהיה על המכוננות מרמות לכך שמתחילים לזכור בפתרון זה ורואה מתחיל להיות מופלג.

ד"ר ט' החליטה את החשעה"ה שהקבוצה שאלה את ד"ר א' שאלת רבות כדי שהקבוצה הייתה עסקה במרתים החדשים לעומת המרתים הוותיקים, והצבעה על כך שתלך משתדחה של החברים הוותיקים יאנו כולל להיות מבין הלבנים החדשים. החלק הראשון של הערה זו נראה לא לרווחי לדאוגת המשתדחות, אשר התפתח, ככל הנראה, בקבוצה. ההתייחסות לקרבתו ביחס לז"ר א' נעשת, עם זאת, במשאחלה, שחשפו מספר מטופלים, להחליף לז"ר א' ולקבל מגמה טיוב מיוחד. ואולם, באופן ברור יותר, החלק השני של הערת המטופלת, התמודד ישירות עם הוורדים המתפתח — את הפתרון — לכלי.

סיס אמר שהוא באמת רוצה תשובה על השאלה שהוא עמד לשאול, ושאל את ד"ר א' ביחס לזריקה שהוא קיבל, אשר נגמה לאילוש בדרועו. ד"ר א' לא נעמה על שאלה זו. ששירות, הקבוצה החלה לזון כמטופלת על חוץ השירות. הם גילו שבתעשועולות לתוליד זה ורצו לדעת כמה השתמשו בו. תמצית השיחה הייתה, שמתפלג על חוץ השירות היו הטופל הבוא והנרא ביותר שמשוחזר יכול היה ללכל.

שגו, הדבר הבא לשינוי פתאומי בשנייה. ניתן היה לחשוב שהמטופלים לא שמעו את התערבותה של ד"ר ט', או הצבעה, אינם מגיבים אליה. אולם, מאפיינים אינטלקטואליים מראים שהמטופלים פונים קודם ט' אל ד"ר א'. במנותי חזון, חזוין על זריקות ועל תפוחות שעשו להיות ביטוי סימבולי של חושיות המטופלים שרואים כמגיבים באופן סימבולי, ומסופלים להיבס כאם זה במסורת של ד"ר עזרה. נראה חזוין שגו, אסא, ומסופלים להיבס אכן מגיבים להשתדחות של ד"ר ט', התערבות זו, חסמה את הפיתוח המתפתח של חזוין של חסר ששיחת רצון. אולי, העלה הדבר תגובת כעס סמיה כשלה, שהמטופלים מגיבים עתה, על

התנהגותם של טים ופלווין מערבת בחלקה ורואו על השאלה להיות יחידה, אך עזרין מנסה לעמוד מקום מיוחד בקבוצה לעצמם, במרתים התיקים. המניע הריאקטיבי אינו כולל תחושות של חמד או של אשמה וזדמניהם, אלא מגיב במשטרה על כך שיש עשה, כל טענה לייחודיות חסמה על ידי מטופל אחר.

שניים מהמטופלים החדשים, סאם ומרטנס, החליטו לשאול את ד"ר א' שאלת, סאם חש האם טים מודע לניו לי. ד"ר א' שאלת, האם הם עזרו לו במבר. מרטנס סאלה שאל סמוי הרעגה הם משיקונים. ד"ר א' הגיבה במרת רמא. במקרה זו, תו טים ותו פלווין רגועו בענו מוטום. טים אמר: "ליטוב הנות החדש" רואים אינם ערים על שאלות במונחה זו. או זה באמת משהו". כאן, סאם ומרטנס הפיעו לשיחה בין טים לפלווין. למעשה, הם לא השו לאורו הנחשיות מיוחדת. אז בו בזמן, הם עגעו בעצמם לתשובה כל. שני מטופלים חדשים אלה ביקשו תשובות כל מפתול החדש בקבוצה. כאשר נראה כאילו הם מפלתיים, הפיעו טים ופלווין.

למרות שלמראית עין זה אמרם נכאם ולמורטו שום מובלים משהו מיוחד, הם גם אמרו במורם, למטופלים ולמטופלת החדשה כאחד, שהופר סטנדרט שיש. כך, הם לא רק הפיעו לעיסויים הם סאם ומרטנס לקבל תשובה כל מיוחדת מהמטופלת, אלא גם חושבו מחדש את התבדלים בין החברים הוותיקים לחדשים. כאן ניתן לראות חזרה על מה שקרה מוקדם יותר: ניסיון לזכות בתשובות לזכו של המטופל, חסם על ידי מטופלים אחרים. חזרה כזו מתקרת את החשעה"ה, שמגיע ממניע, המעבר משאלה לקבל מיוחד מיוחד מהמטופל, מניע כזו מיוחדת.

את הרעגה שהמטופלים האחרים את החזר לאזר להיות מורים בודח, חזוין זו. משהו זה, מוגישה מחדש את האמפליים האינטרוקטיביים של הקבוצה. אם נחזור לחזון, הרי שניתן לזהות, מניע המפוקד המטופלים בסמי הרעגה, ולא במשהו אחר. אז זה ברור, האם, למקור זה השלכות סימבוליות, האם הוא מנסה משהו כלליה להרועג את העניינים בקבוצה, או שסאם הוא רק מתפתח מתוך הרעגה מרטיטו השגו כן קיימים רואים.

מכיוון שהחזוין שיהיה לקבוצה לפני מספר מנישת, ביחס למסוגלות, הוא אמר או לקארל, שמפיעו זו תחתו הרושנות טובה למבור המורים והוא שוב התייחס למשחז שקרה במשפח קודם. ההתנהגה שיהח מסוימת בין קארל, טים ופלווין נבונה למחרת ההזדמרות ועל מכוונות מורה, מוקדרי ולנקולו כל אלה היו נושאים שידונו במתמשים קודמים.

מקורות חסרת השקפה של הקונפליקט המוקדני הקבוצתי, משבר בין אמצעי ויתור על השאשאלה להיות "יחיד המונע מהתפרעו", כמו גם איומים על פיתוח דישו. מבטות יחידניות על עניינים החברים בעויות המוביע על כך שהם לא יתקששו עוד להיות יחידיים, ולשחלבים החישים לא יתקששו על היותם תתי-קבוצה מיוחדת. נראה תהיגי לנתני כי תהיגי במוני הריאקטיבי — מאזים הממעה האקטיבית על ידי מטופלים אחרים לפחד מפני היענות על ידי המטפלת — הבא לשוני זה. עם מדיים חקיים ופרימיטיביים כאלה, המעורבים במניי הריאקטיבי, נראה כי הפיתוי היחיד והיותר על האשאלה.

דרי טי תגיני הערות של קאל אאוהר, שמונה חשוכה בקבוצה היא, על מה אשים מרגישים שהם יכולים לזרז ועל מה הם מרגישים שאזן הם יכולים לזרז. אלא אמר, שהקבוצה יכולה להיות מקיים, שבו הוא יכול ללמוד לבני עצמו. סים אמר, שהוא לא יודע מה זה בעצותיו, אך הוא יודע מהם השיטות. הוא חילא אותם מבליתי, שנה דרתיי אוטונוית של ניסיון כלשהו לעשות את עבודתו. יגן אמר, שהוא הוגישה אותו דבר והיארה דפוס שדויתי, שבו היא שותתה לבד, עד שנתנה לכרות חתים. לא אכלה דבר, ולגמה וויסקי בקי בושד שבטות. התנהלה שורה מסוימה בין יגן לבין טים. ברוחם פיות משותפת.

התנהג של המטפלת נראה כניסיון להאט את הדחיה לאמן מלא, והענה לקבוצה שמתנה לנע לאט יותר. האינטראקציה בין טים לבין היא המושד של החברים הקודמים, אך שנה היא עברה לחלק את תוכן הניגות. בחלקו, נראה כי המטופלים מני זה אל זה כדי לקבל תמיכה; בחלקו, מתוך רצון לעשות את מה שהם מניחים שהמטפלת רוצה שהם עשו. בכל מקרה, ניתן לראות חלק זה של המפגש כמנייה של המטפלת בעיקר במניי הריאקטיבי. זהו ניסיון להתמודד עם מדיים מפני חוסר הנית של המטפלת.

מלגיו תהלה את נשוא התמיכה. הוא אמר, כי הוא בוחש במטפלת האשה, דרי ג ובי הוא יאפתי לי לעשות כל דבר, אפילו ללפטי אותי. ניגן אמרה, שדרי ג ניסה ללפטי אותה מים אבל זה לא עבד. אלה אמרה אותו דבר. מספר מטופלים שאילו את מלגיו לבני היפניה, בבטאים טפקנות דרה סים שאר, האם התיירות שהוא את נטל; וצורתו אותה אפטי כמו היפנים. אלאו זרעתי, שליטון זה כמו התייקת פרופגנדי. דרי טי שאל: "אתה ממכוון מהתופטיים?" אלאן אמר את התקפי

ידי פניה לדרי יא. יא. התיכן גם מניע שמתופטיים. תופטים את הרתעבותה של די טי כמניעה. יתכן, שים שים מצביעים בתקופה זו אורה חרטה הקודמת של המטפלת היתה מניעה, כמו ביצועי בניעול של טפחות. יתכן — אף שדובר בנור השערה — שהם מרגישים שתמונתיהם העושות ראויות לענות. לא ברור, לאיזה אדם מביניהם הם מניעים — האם זהו ההישגה של מיתרונם, להיאוצר אבי החברים של המטפלים, או שמא זוהי החשיפה של ספרותם ביניהם ליר. אי. בכל מקרה, התנהגה חקיקה, כפי שמדומים על ידי האותות הפרימיטיביות של הסימבוליות — ספחות והילוש.

מקומות הושקפה על הקונפליקט המוקדני, התנהגותו של המטפל הבראה לשוני במניי הריאקטיבי, קודם לכן, המשאלה נעזרה באמצעות מדידות לכך שמטופלים אחרים יחסמו כל טענה ליחידות; ענה היא נעצרת על ידי מדי שהמטפלת תעניש את המטופלים. זה האילו שהמטפלת תנעם לא רק על המשאלה להיות "יחיד", אלא גם על הפיתוי הממוקן — מקום מיוחד בקבוצה לתורים הוותיקים.

מניעני לבני במאמר מוסגר, שבדוגמה זו, דרי יא לא הוגבה ישרות לשאלות המטופלים. היא נראתה כמגיבה לטענה המוקדמת יותר, שמתן מענה לשאלות, הוא הפנה של יגן בקבוצה.

הקבוצה היתה לדבר על ערך פניגותיה. אלאן אמר שהוא עשוי ללמוד להשתדל עם קבוצה זו. דרי חסיק: "מה זה עניו זה עם תברים וקורבניים? ניגן אמרה: "אני זרתי וגם זאת, אתה מרבי אלי". קאל אמר: "אני נבלל שברבות אותם דברים", ניגן דברה על אלהותיהם ונימיים, ואמרה שהיעוד של הקבוצה היה בכך שישאלו חשב שאתה לבד". אבל אינד לבד". קאל אמר שהוא מרגיש חופשי לדבר על כל דבר בקבוצה זו.

חלק זה של המפגש מניע ומליק במורל והאוששות. החלק הדיאוגני, שבו מפתחים בערך הקבוצה, עשוי לנעט כניס נמיס כלפי המטפלת; הוא גם עשוי לבני לכך שהמטופלים חשים יאוש, כאשר הם ניגבים מפני סוגיות ותחושות קודמות אחר כך, באופן פתאומי למדי, יש עשוי במש הוות. המטופלים הוספיים לדווחים יותר זה כלפי זה. במש הדיאוגני, הם מחלילים חסיקו המסומנים בין הוותים הוותיקים לחדשים נמי. חברי חדשים, אומרת לקארל חבי ותקני, "אני זהו נבלל חזק אתה מרבי אותי", וקאל מני: "זהו נבלל שברוב אותם דברים". מושם דעם חדש על ערך החברים ועל האפשרות לקיחה בנינים.

מניע ריאקטיבי

גודם המשיאה: יחידות ובלתי-חברות
 גודם המשיאה: יחידות ובלתי-חברות
 X נחשבת על ידי מטופלים אחרים

מניע מריעי

על ידי המטופלים לקבלת טיפול
 מחוץ לתחושת כעס ותחרותיות כלפי המטופלים החדשים, מנבא התוצאות

פיתרון

הכריזו ונתקיים מוללכריזו
 כדי להוציא את החדשים

התערבות רחבה של המטופלים חשפת את הפיתרון ואת הלשונות התחרותיים ומנסאות אי-ביטחון רצון

מניע ריאקטיבי חדש

חשש מפני עונש מהמטופלת

פיתרון חדש

יותר על המשאכל, לחלוטין,
 פנייה זה לזה לקבלת תמוכה ומשיאה קווית דמיון בין מטופלים ותקנים לחדשים

התערבות של מלווין מוזהרת טענה ליתם מחדש, ובכך היא מעוררת מחדש את המשאכל ומאיימת על הפיתרון

פיתרון

כולם דומים; לא נסבול
 אידיונטיאלית או ייחודיות

אובדן החרדה שהיו לי. בטננמר חמפני, ג'וליוויליאם שאלו את אלן שאלות על התקנים שלי.

חלק זה של המשפט מוקדל בכך שמלווין מגביע על כך, שלא יוכל לקבל את הפתרון הקבוצתי – הצעת דקט משותף וזניחת המשאכל לחיות יחודי. הוא מניין, כי אם לא יוכל לקבל מה שהוא רוצה בקבוצה, הוא יפנה למטפל האישי שלו לקבלת ריחוק יחודי. הוא דוחה את האפשרות למצוא מוחות, באמצעות יחסים עם חברים. למעשה, הוא אומר בקבוצה: "איהם יכולים לבטוח זה בזה, אם אחם רוצים; אני אבטח ברומא שלי". מנקודת ההיבט של הקונפליקט המוקדי, מלווין כופר במיתון הקבוצתי. חשוב יותר, הוא מוצג מחדש את המניע המסריע וטוען לרעיונות כי מיוחדת. הוא אומר לאחים, שהוא מוכן להפטר ולוותר על המשאכל, כפי שנראה שהם רוצים לעשות. האחרים חושבים, כנראה, שהערתו של מלווין תרצה את המטרה. הם נתקפים את הקשר המיוחד של מלווין עם המטפל שלו ומתרידים בערכו. את כך, מתמודדות הקבוצה עם החרדה שהמעלה הערתו של מלווין, על ידי אישור פתרונו המוקדמי: הם עומדים על כך שכולם דומים ולאיש, פרט למלווין, אין טענה כלשהי ליחידות. הם טוענים שאלות נישנה והתקפות של אובדן החרדה, דומות כולן ללימודה. הם מסיימים את המשפט באשור הפתרון המוקדמי: "כולנו דומים – אנשים בבריחה עם ההבדל מן המשותף".

ערה, ניתן לעקוב אחר ההסתברות המפורטת של דפוס הקונפליקט המוקדי ולסכם את המשפט במדויקים של קונפליקט מוקדי בודד. ההתפתחות המפורטת לישט את הצורה הבאה:

11
 1
 2
 3
 4
 5
 6
 7
 8
 9
 10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50

הנוכחית. למשל, תכונה ביחס למשל החבן של המטפל, עשויה להיזו על תולדה בוחס לסוג הקשר שמקיים המטפל עם הקבוצה. רמז חשוב נוסף הוא סוג האינטראקציה הכוללת-החברתית שבקבוצה, במיד מהותי, מיד עמיד, תדיר וקבוצת למטפל אחד שלילי בדיון, ואף תעודדו לעשות כן. ואף זה, כשליצנמן, עשוי להיות בעל השפעה רבה יותר מפרטי שיחותיו או מעבר לשיחה כללית יותר. שוב, המאפיינים של המטפל האישי עשויים להיות רלוונטיים ביותר. התנהגות לא מילולית מנלה, האינטראקטיביים עשויים להיות רלוונטיים בעצמם בשורה לאורך קיר לרוב. בממש קבוצתי אחד, המעודד רלוונטיים ביותר. האינטראקציה האישית לכך אחת, והתחייב לכך בדידות מייסודו והתחייב. תוצה זו האינטראקציה האישית לכך שהעיסוק המרכזי של המטפל, היה אפשרי, בממש אחד, הובעה אופני התנהגות, משאלה לעודד — — המטופלים הפגו עצמם במקבוצות כלפי המטפל, במקום זה כלפי זה. בקבוצות מתרגמים, משחק צי שבו נער המודד פני חילוק ארוך מתנהגות, ביטא עיסוק ברגשות מתרגמים, החקשו בו מרחשו המטפל הוא בזה חשיבות רבה כל כך, עד כי לא ניתן להניח לעיסוק מהאדם מבלתי לקחתו בחשבון. למשל, ניתן להניח ממשו מסוים רק אם יודעים שהמטפל שינה את זמן המפגש, או שהיה זה המפגש הראשון לאחר המפגש, או שהמטפל הקודם הסתייג בהחשש תסיכול או עם מרחוק. היבט קשר משהו, הוא רצף האינטראקציות במהלך המפגש. להערה תפאה ששני נוספים הם: עשויים להיות השלכות שונות מאוד, מאלו הנוגמות את רצף האינטראקציות הקודמים.

בהקשר המזים אלה ובבחינת משפחותם, על המטפה להיות על להוביל בין חומר האינטרוספקטיו למונח קבוצתי. אחת העניות המיוחדות הקשורות להבחינת העיסוקים הספיקים בקבוצות טיפול, בניגוד לטיפול אינדיבידואלי, הוא נכחיותם של מספר מטופלים. עולה חשאתה, האם כל החוגרות רלוונטיות לקופלטיס המוקדית בקבוצתי, או שמא הערות מסוימות הינן אינדיבידואליסטיים — דומינן, רכושן של חסות ומשל אשיות השלכה לכלל הקבוצה. מאחר, הדגש לממשות הערות קבוצתיות לעומת, בידי שמטחיים, יעמלנו, כאשר לישועה או ארבעה מטופלים מנבים היא חידא שבה מטופלים אחרים מנבים להערה. היבט מסוים של המטרה עשיר לכות לעומתה, בידי שמונח על ידי אחד המשתתפים, קל יחסית, לראות כיצד הערות נעשאו או לסיפור שחוצו על ידי אחד המשתתפים. קל יחסית, לראות כיצד הערות אינדיבידואליות תורמות להדגמה קבוצתית מהמתפת. בוטבות אחרות, השפעות

מתייחסים להיבטים הרבים יותר של הסיטואציות. את היתרון ניתן לסיים בקבוצת, אך התנהגות לא מילולית היבית לעבור פגיעות ולחיות מוסקת יותר. את מצב הרוח של לחשו יותר מאשר ללמד, בשל הכוללים אלה, לא ניתן להתייחס במרחיבי הממש כשנוי עד ולא ניתן לטפל בהם באופן מוצלח. כמו כן, אין אני מאמנים שהמפגשים החמים זהים המודד בחשבונם. לעיתים, למונח חשיבות גדולה מכלל ההיבטים החמים, במקרים אחרים, תוכן או רצף עשויים לספק את היבט הבסיסי, החולטה החשובה ביחס לאופי הקונפליקט המוקד הקבוצתי, דורשת אינטראקציה של מרכיבים לא שווי ערך אחד, כך, משיגים של "חידוד", "קטמורידה", "סידורים", הופכים נבחרים שימושים.

המטלה התנוגות בפניו דורשית, אפוא, גישה חולסנית, שבה נבדקים הסורכים השונים של הממש בו זמנית ונצח שיטת כולל. נסיעו לקצונו את בעיותיה של גישה כזו, בהמאנות הפיכת הפרודות והתחזותו להיות ככל האפשר, והבמאנות הסתמכות על האינטרוספקטיו המשתלבים של שני מרכיבים במיד תלויים. על ידי זיהוי הרמזים שהמשמשים ליצירת שיפוטיות, על ידי פירוט של ביטוי מסוימות, ועל ידי פירוק הפרודות לעקרם נבדלים, נסיעו להבטיח שהשופטים עובדים על אותה מטלה, באותו אופן. מצאנו כי הפיכת ענידי הביניים לעלויים, מאפשרת למנתחים בלתי תלויים לחדד את אה הסתמכות ולחות את מקור חילוקי הדעות בינוים במסגרת, של נבולות צרים אף שאין אני מהכונים לספק כאן מודרך פרודותיל מפורט, את רוצים לשיטת אבויים כלליים פרודות מסוימות, שאנו משיגים אותו למאקסימום. הבחינה הראשונה הייתה של סוג התנאים, שמדורגים אנו משיגים ומצאנו כי מועיל ביותר לעבוד מודד סיפוס מתוך המנוחה הקולטת. חסוכים נעשו על ידי משרה שהיה נוכח בממש — מטפל או נופח — כך עשיתו יהיה לכלל את ההתנהגות הלא מילולית החשובות. אם המטחה מאוזן להקטית, משיגים הם הממש מתוך לפני, הוא יכול להיבט לי בקיאות מפורטים של האינטראקציה, כמו קצב רטון, של ניתן לתקשר את ידי המטפה המוסקת. שיטה זו מאפשרת גם לבחון לקופן על השפעותם של דגשים מסוימים.

הבחינה השנייה המאפשרת להבירה של המזים רלוונטיים מסוימים, הברור ביותר הוא התוכן, אנו מנחמים, כי לתוכן המצויה של האינטראקציות הרצפות יש חשיבות לאינטראקציה של הכאן והעכשיו של הקבוצה; כך, בפרונו את התוכן, או מנסים להיות עניינים להתייחסיות סימבוליות או מוחקות לאינטראקציה קבוצתית

סירבנות לסיטואציות הכאן והמשני. למשל, בדוגמה הנחה שהדיון על הספחות על חוט השרדה נרמז בו סחד פשוטים שהמפלטות הוקנה למסופלים. בפגמים אחרת, למאפייני האיטראקציה שמושם משמעות רבה יותר מאשר חינוכו המסויים. בקורח מסוימת מהלך המפגש, למשל, תועבה המשמעותית ביותר יכולה להיות שומסופלים הוותקים והחדשים מיצאים דברים במשותף. לעיתים, הדבר קורה לרגע קט של איטראקציה; בפגמים אחרת, ניתן לסכם רגע גדול יותר של אינטראקציה משום פחות, אופן יחסי.

הערות אלו מתארות חלק מהקושיים המסודרליים המובנים ביצירתם של שיפטים מורכבת אחרת. אינספור אירועים גלויים, תוך החיטות לסוגיות הסמויות המשוערות. עולות שאלות בהם לאפשרות לנקוט בפדוריות סטנדרטיות. בהם ליכות להידיי מפרשות את תבסוים עליהם נעשים השיפטים, ולתקשרם, ובתים לכולות לפגות להסבמה בין מפתחים בלתי תלויים. נדרשת פדורור מוטאומה ונגזתת לשחזור, לסיסה של המפגש המבוצעי הטפילי, במנותי הקונפליקטים המוקדמים, קיימות שתי בדידות: הנישה החוליסטית, שאנו אומצני, ואשר בה נעשה שיפוט כולל בהם לחשיבות החומר, ונישה מולקולרית, המתבססת על פדורות דיות. נישה מולקולרית דורשת שהשיפטים יערכו על הידות נעבול ומקפלות, ועיקר ייעונו קבוצות נספיל, נישת השיפולרית עדימה, משום שהיא האינטראקציה; של Bales וירמלסקי בראשי"ש של Leff הם דוגמאות למדוריות האינטראקציה. שפטים מבינים תלויים; במסוי השיפוט בהורים, וניתן לקבועם. המפגש בין מערכת מבצעת תלויים; במסוי השיפוט בהורים, וניתן לקבועם. לעומת זאת, מסיגי השיפוט בנשה החוליסטית, קושי יותר המדורה ולתקשרות. קיחה יותר עליהם מפני שיפטים סובייקטיביים.

חך התקשורת להשיג המולקולרית והנותן מדורולוויים רבים, התנתה חומדות במסוי החיטוריה שמפנים המבולים, תופכות נישת זו לכלי מהמאה לספחה השמדות במצני. אנו מבינים שכל מאפייני השנים של המפגש — התוכן, הרצף, הקצב, מנב חרף, הנישה וההתנהגויות הלא מולוליות — ללוויסטי קונפליקט המוקדי קבוצתי, מרכיבים אלה שונים במים: תוכנו של העדות סאיסיות, למשל, מוגדר בקלות ומתרחש בתוך גבול צר של זמן; בניגוד לכך, מאפייני הקשר החרף

ניסוח זה מגדיר חלק מפרטי האינטראקציה. הקצים הבא מגדיר את המרכיבים המשמעותיים ביותר של המפגש במותמים של קונפליקט מוקדי בודד:

מוניע מרטיע		מוניע ריאקטיבי
משאלה לקבל קשר מספק	X	חשש מענישה מהמפלטת
יחודי עם המפלטת		

פיתרון
כולם דומים

בהתייחסות למניע המפריע, העדות ביחס לטנב המשאלה בורה יותר מאשר האובייקט למשאלה. זאת, נראה תוצוני להיני, שהמשאלה ליחודיות מוזרה עם משאלה ליחוד בקשר מיוחד, ואולי איי אקסקלוסיבי. עם המפלטת נראה גם בהר שאפי המניע הריאקטיבי עיבו יעני גדול. חלילה, הוא מניב הכרה בכך שנישנות להוצי מקום מיוחד בקבוצה וספרו על ידי מנספלים אחרים. רמת החרדה נספק זמן זה הורה נמוכה, יחסית. בהמשך, הוא מנישה לכלל פחד מקבוצת עניש מן המפלטת. כאן מתגברת החרדה. לכסוף, מופיע פיתרון מוטנב להסבמה הסמויה לותרת על המפלטת ולעמוד על כך שיעולם בקבוצה דומים.

המפגש הבאים שפיתרון זה הפך לסטרטגי קבוצתי במסוי, ומנע פסירה על שני הסעיפים לזמן מה. בר, שפונה לנישה מנפלים אתר כך, שנה הפיתרון המסופלים מסכימו כי הם דומים באופן מסוי, אז שונים במונים שטוחים. פיתרון אחרון זה, אפשר לרפרטציה מסוימת בקבוצה, ואולי איי שיק חלקי של המניע זמפריע; הוא התיישב עם המפלטת. כפי שלא התיישב הפיתרון שהוצע בתנע זמפסה הראשון. הפחתות זו נזרנה מפרטורטר מפרק 5, שבו אנו בחינים את היתרתי ובוצרת הטיפול החדיד בה פיתרונות קבוצתיים משותפים.

עדות מדורולוויית

נחתה של מפגש טיפולי קבוצתי דורש שיפטים בהם למשקמות של אירועים סיימיים במפגש ובחס לחשיבות היחסית המניע, תוכנו מפרש במל החיטורית